

Punt de vista

1975 - NADAL

Tanmateix sembla que cada cop ens fa més mandra això de tornar a celebrar Nadal. La gent —vull dir, aquesta majoria de persones en qui pensem quan diem la gent, però no tothom, és clar— va bastant tipa, i treballa, i fa hores extres, i se'n va a la muntanya els fins de setmana, sense que calgui ser Nadal per fer-ho.

La gent —vull dir la mateixa majoria d'abans— està organitzada i cronometrada per fer totes les coses normals, i qualsevol alteració que suposi un esforç, és rebuda, en principi, com deiem al començament, amb mandra i la mala cara.

I està clar que sí. Amb l'enfeinats que estem, ves qui te temps d'anar a comprar felicitacions; qui te temps de pensar en un dinar ben especial —res d'escudella i pollastre, que ja se'n menja cada dia— de guarnir la casa amb tot el que es pugui, com més car millor; qui te temps d'alegrar-se entre tantes preocupacions, i tanta crisi i tantes... coses?

Ningú, home, ningú. Així doncs, no és d'estranyar que quan dies enrera els desinteressats magatzems de la ciutat començaren a engalanar-se de daurat, i omplir-se de música nadalenca, més d'un pacífic vianant hagi dit allò de: «Ja hi tornem? si que comencem d'hora, si encara falten 15 dies!». I hagi seguit el camí ensoptit de sempre.

Però no us amoïneu. Per més que l'apatia hagi estat nota predominant en aquestes vigílies ciutadanes, ara que s'acosta la gran data, el miracle està a mig coure, i la gent —la mateixa d'abans i abans— està sortint del seu fastigueix pre-establert, per llençar-se a la celebració.

El vianant ensoptit s'ha vist immers en un mar d'anuncis publicitaris de torró —que mira per on, es veu que uneix la família una cosa gran—, de licors, de missatges de bona voluntat comercial, d'aparadors on s'hi veu una taula parada, i ben parada!, voltada de gent— ep, aquests són la minoria de qui encara no havíem parlat— vestida de smoking ells, i de nit elles. S'ha vist immers en un mar de boles lluentis i de llums intermitents que l'han marejat tant que ha decidit anar-se'n a passejar una estona, i mira per on tant ha anat a raure a una illa de Peatons, on es pot distreure veient anuncis de torrons, de licors, i de gent vestida de gala, alhora que pot contemplar un parell d'avets gegants i vigilats.

I encara hi ha més. Contra l'avorriment d'escriure targetes de Nadal —perdó, vull dir christmas—, s'ha descobert la satisfacció de rebre'n i constatar que som tan importants que les amistats no ens oblidem, malgrat aquells desgraciats que l'any passat no van contestar la nostra felicitació. Però què s'hauran cregut?

I encara hi ha més. La gent —els de sempre— que arriba cap el dia 22 o 23 amb l'alegria de la setmana doble a la butxaca, es troba encara amb un darrer al·licient. «El Sorteig de la Loteria Nacional». Això ja és la gota que fa vessar el vas. Noi, ara si que és Nadal!

Perdoneu aquest començament, que ha sortit així, mig irònic, mig trist, davant d'aquest Nadal.

Però, què ens passa que és realment així com ac-

tuem? Què ens passa que ja no ens queden més valors per confondre, i ho estem fent tot malbé?

Mireu, no fa pas gaires dies, la nostra sempre ben estimada televisió ens va oferir una notícia-comentari sobre les illuminacions de Madrid, que em va cridar fortament l'atenció. Era un reportatge seriós —això és el pitjor— del que fins i tot es donava el nom de l'autor, que sota el teló de les imatges d'uns treballadors col·locant bombetes pels carrers, recollia un text llegit en veu clara, com si recités poesia, que era tot un cant a l'esperit nadalenc, en funció de les bombetes que s'en- cenien a cada carrer, dels comerciants i associacions de veïns que col·laboraven, de les despeses ocasionades a l'Ajuntament, i dels grups d'obrers que les penjaven, gràcies als quals, van dir, els madrilenys podran fruit novament d'un bon i feliç Nadal.

Jo no sé si això fa plorar o fa riure, perquè ho repetixo, el reportatge donava, des del punt de vista d'un mitjà de comunicació social (que no escatima hores de programació per repetir unes determinades homilies), una visió del Nadal purament superficial i materialista. Un Nadal de consum, i prou.

I en quantes cases no es farà el pessebre perquè els nens ho demanen —i són tan pesats!— i prou?

I quantes persones no estaran contentes perquè s'han trobat tots al cap d'un any, i prou?

I quantes famílies no sentiran la Missa del Gall per la TV mentre sopen, xerren i criden, i prou?

I en quantes cases no s'acabarà el dia 25 amb un bon dinar, i amb un bon pes d'estómac, i prou?

I es podrien dir tantes coses... i prou. I és trist que ens deixem enganyar així, sense fer cap esforç per descobrir Nadal. El nostre propi Nadal.

Totes aquestes exterioritzacions estan molt bé, i fins i tot ajuden, però per celebrar Nadal ens hauria de bastar amb allò que creiem i sentim. O és que ja no som capaços de sentir, d'estimar, de donar?

Si a tota aquesta gent que jo trobo pel carrer, que parlen amb mi, i em diuen que ja no tenen il·lusió pel Nadal, jo els pogués explicar que Nadal no és una fartanera, ni una festa, ni res comercial, ni tan sols material, sinó la manifestació plena de l'Amor de Déu, que fet home entre els homes ve a compartir amb nosaltres la vida, les penes, la feina. Ve a patir, a plorar, i a morir, per una raó tan senzilla, que tot sovint la perdem: Perquè ens estima.

Si jo ho pogués explicar... Si jo en fos testimoni, de debò... potser hi hauria algú, malgrat fos un de sol, que aquest any començaria a tastar una mica el sentit de Nadal. Sentit de generositat, de renúncia, de compromís, de pau, amor i servei. Nadal, una certesa en l'esperança de l'Advent. Un camí vers el goig de la Pasqua.

Jo, cada any busco una frase escaient per les targetes de Nadal. Enguany, si en rebéssiu una, he escrit això: «Nadal vol dir Déu-en-tu Per favor, pensa-ho. Val la pena!».

ANNA

Transportes

Baró - Bonet

Barcelona:

Pallars, 129 - Teléfono 300 18 34

Ali-Bey, 51 - Teléfono 225 69 36

Sta. Eulalia de Ronsana: Casa Baró - Tel. 526